

УДК 340.15:321.1(477)"9/12"

**Б. С. Бачур**, доц.

Одеський національний університет,  
кафедра загальноправових дисциплін та міжнародного права,  
Французький бульвар, 24/26, Одеса, 65058, Україна

## **ПОЗЕМЕЛЬНІ ВІДНОСИНИ ЗА ЗВИЧАЄВИМ ПРАВОМ УКРАЇНИ У X — XIII СТ.**

У статті розглядається одна з найважливіших історико-правових проблем — природничо-історичні умови виникнення та розвитку поземельних відносин за звичаєвим правом ранньофеодальної держави — Київської Русі. На основі аналізу письмових нормативних актів, перш за все Руської Правди, досліджується роль звичаєвого права, як одного з її джерел, щодо встановлення правових норм, які регулюють поземельні відносини, а також первинні способи набування права власності на землю за звичаєвим правом України.

**Ключові слова:** звичай, звичаєве право, власність, спільна власність, общинна власність, володіння, заволодіння.

Дослідження еволюції певного юридичного інституту в історико-правовому аспекті надає йому особливої значущості, бо юридичні норми мають глибоке історичне коріння, і зміни сутності права, його соціальної природи залежать, зрештою, від реальних конкретно-історичних умов.

Правові інститути не можуть суттєво відрізнитися від досягнутого рівня матеріального виробництва. Л.С. Явич підкреслював, що взаємодія між економікою та правом — це взаємодія історично нерівних сил, бо економічний рух кінець кінцем виявляється вирішальним і визначає право, як будь-який зміст визначає свою форму [1,27].

Слід звернути особливу увагу на те, що поняття *форми права* знаходиться у тісному зв'язку з поняттям *джерело права*. Щоб зрозуміти природу діючого права, нам необхідно визначити простір між джерелом права і його формами, тобто дослідити шлях, яким ішла свідомість людини до розуміння природи права. "Момент зародження потреби порядку (а звідси потреби в праві) збігається з тим часом, коли свідомість відділяє людину від предметного світу і ставить її поряд з іншими людьми. Роз-

ширення дії права наочно виражене у переході від особистої сфери потреб і інтересів до інтересів сім'ї, роду, общини, а потім і держави" [2,43].

Першим і основним джерелом права є звичай як творча сила народу, і звичаєве право як продукт цієї сили. В основі виникнення звичаєвого права лежить загальнонародне переконання в необхідності діяти лише так і не інакше, тобто "у свідомості народу виникає деяка загальна юридична норма, яка визначає характер дій окремих осіб і споглядає звичаєве право. Сила, що створює звичай, є відповідно народною свідомістю, якій природно відповідає народне (національне) право" [3,4].

Питання про розмежування понять *звичай* і *звичаєве право*, як у XIX столітті, відколи, по суті, почалася його наукова розробка, так і сьогодні, викликає численні суперечки. В теоретичному плані вони стосуються проблеми виникнення звичаєвого права, його еволюції, в практичному — можливості його використання у судовій та адміністративній практиці. Дослідження цієї проблеми досить складне ще й тому, що, як правильно відзначають З.М.Черніловський і А.Г.Кузьмін, історики і юрис-

ти не зовсім ідентично розуміють природу звичаєвого права.

Але коли ж виникає звичаєве право? З цього приводу існують різні точки зору, але всі вони ґрунтуються перш за все на вивченні давньої історії України.

П.О.Єфіменко, Г.Б.Гальперін, розглядаючи військову демократію як стадію у процесі виникнення держави у східних слов'ян, вважали, що саме в цей період були створені перші державні об'єднання, і, відповідно, у цей час виникає звичаєве право. В.В.Мавродін також дотримується думки про існування звичаєвого права ще до виникнення державного об'єднання — Київська Русь, відзначаючи, що уже "в племінних князівствах існувало і звичаєве право, яке передувало закону ... Можливо, вже тоді закладалися основи "Закону Руського", про який говорять договори Русі з Візантією" [4,97]. Р.Л.Хачатуров досить справедливо підкреслював необхідність відрізнити *правовий звичай*, тобто звичай, виконання якого у необхідних випадках (при порушенні) забезпечується силою держави від *звичаю родового ладу*, виконання якого забезпечується без примусу в силу авторитету самого звичаю. Відмінність полягає у тому, що, санкціонуючи звичаєву норму, держава перетворює її в правову норму, а звичай — у правовий звичай" [5,89].

Іншими словами, держава є зовнішнім органом для вираження загальної волі народу шляхом законодавчої діяльності. Але діяльність держави, у порівнянні зі звичаєм, носить більш формальний характер, оскільки законодавець, не маючи своєї особливої правової свідомості, використовує народну. "Будь-яке право є національним і справжнє його джерело одне — народне переконання" [3,5].

У період становлення Київської Русі творцем норм звичаєвого права був народ; суспільство своїм схваленням надавало сили рішенню, яке потім ставало звичаєм, законом. Сила юридичного звичаю корінилася у народній свідомості: саме так потрібно чинити. Норми звичаєвого права, поряд з іншими обста-

винами, визначали характер народу, його менталітет.

Збіг термінів *закон* і *звичай* не випадковий і історично обґрунтований. Цікавий у цьому розумінні підхід С.С.Бобчева до розуміння цих термінів. Народ і досі продовжує дотримуватися своєї давньої термінології, використовуючи *закон* як синонім до слова *звичай* і цим немов підкреслює свої вимоги законодавцю: "ти повинен творити для мене закони, які повністю збігаються з моїм світобаченням, з моїм звичаєм" [6,15].

В. Сергієвич вважав, що слово *закон* і слово *покон*, позначаючи в однаковій мірі слово *звичай*, походять від слова *кон*, яке означає "початок", а разом з тим "обмеження", "рамки" і деяке "визначене місце у певних межах". Цікаво, що слово "lex" у середньовічних германських пам'ятках вживалося не в тому значенні, яке воно мало у Римі. В середньовічній латині воно означало не лише закон, але і звичай [3,19]. Він також звертав увагу на те, що Нестор, наш перший літописець, в "Повести временных лет" згадує не лише *закони батьків*, але і *звичаї батьків*. Слова *закон*, *звичай* є взаємозамінними. Перекази, які йдуть від батьків, він без розрізнення називає то *звичаєм*, то *законом* [3,27]. Саме слово *закон*, яке, вірогідно, спершу визначало *звичаєве право*, відоме, крім російської, болгарській, сербохорватській, чеській і польській мовам [7,231].

Таким чином, якщо ми підходимо до дослідження звичаєвого права з історичної точки зору, то повинні визнати, що ще у VIII — IX ст. у середньому Подніпров'ї норми звичаєвого права були призначені для регулювання всієї сукупності соціально-економічних і правових відносин. Саме тоді, на думку М.Б.Свердлова, відбулась уніфікація близьких за складом і соціальною природою норм права племен в Закон Руський, юрисдикція якого поширювалась на територію південного державного об'єднання східних слов'ян з центром у Києві [8,71].

З юридичної точки зору *звичаєве*

право — це сукупність норм, утворена шляхом санкціонування звичаїв державою. Знайти межу, де закінчується *звичаєве право* (і чи закінчується воно взагалі) і де починається закон, дуже важко, тому що державна влада ще досить довго змушена визнавати старий звичай, бо він все ще продовжує відповідати інтересам народу, завжди відповідає його потребам, охороняє ті суспільні відносини, які найбільш притаманні даному часу, а шляхом законодавчої діяльності цього не завжди можна досягти.

Слід погодитися з думкою Р.Л. Хачатурова, який справедливо вважає, що важливіше питання, за яким вчені можуть визначити характер суспільного ладу Київської Русі, прослідкувати еволюцію норм звичаєвого права в закон, це питання про *землеволодіння* [9,26].

Історія звичаєвого права органічно пов'язана з найбільш важливим соціальним і господарським інститутом — сільською общиною. Дослідження сільської общини і звичаєвого права не є паралельним в історичному і правовому аспекті, а у їх взаємозв'язку, тобто в історико-правовому, виводить нас на ще одну проблему — історію власності. Розвиваючись з суспільством, поземельна власність у свою чергу стає умовою історичного прогресу.

Для визначення природно-історичних умов виникнення земельної власності в Україні необхідно насамперед звернутися до вивчення первинних форм поземельних відносин східних слов'ян, у яких поземельні відносини дуже довго регулювались нормами звичаєвого права і пов'язано це було з тим, що земля у них знаходилася в колективному володінні, у сімейних, а потім у територіальних общин, а в таких групах, як підкреслює Г.С. Мен, "звичай повільно підлягає руйнуючій дії індивідуалізму і є більш стійким" [10,17]. На жаль, початковий етап виникнення і розвитку земельної власності на території України не піддається дослідженню, тому що практично немає письмових пам'яток. Однак до часу створення Київської Русі письмові джерела свідчать про існування земельної влас-

ності як економічного і юридичного явища в історичному процесі розвитку суспільства.

Д. Дорошенко у "Нарисі історії України" писав, що "Україна у X-XIII ст. представляла типову картину феодальних відносин: у нас була земельна власність як економічна основа, і натуральне господарство як господарська форма" [11,73].

Здавалося б, спростовувати це твердження досить важко, однак довготривала відсутність в Україні поняття "права власності на землю" не лише гальмувала створення цивільно-правових актів, але і призвела до необхідності по-новому осмислити сутність природи виникнення власності на землю. Досліджуючи різноманітні аспекти даної проблеми у цій статті, ми зупинилися на розгляді двох, на наш погляд, найбільш важливих питань.

По-перше, це питання про сутність, виникнення та еволюцію общинного землеволодіння, і це особливо важливо у зв'язку з тим, що у XIX ст. історики державного права взагалі не досліджували цю проблему, оскільки сільська община як інститут існувала поза законодавчим визнанням, а у XX ст. і до цього часу це питання хвилює, як правило, не юристів, а істориків.

По-друге, слід звернути особливу увагу на той факт, що у давні часи (а практично до розповсюдження в Україні у 1840-1842 рр. Зводу Законів Російської імперії, у якому вперше подається визначення поняття власності) [12,423] у праві східних слов'ян поняття *володіння* і *власність* зливались.

Щодо питання про общинне землеволодіння, то, насамперед, необхідно розмежувати два поняття *спільна власність* і *общинна*.

З'ясувати це можна, лише досліджуючи джерела давнього українського права і насамперед "Руську Правду".

Право власності — це право індивідуальне, і воно не допускає права власності на цю річ іншої особи — (*duorum vel plurium in solidum dominium esse non potest*).

Але у деяких випадках одна річ на-

лежить не одному власнику, а декільком одночасно (*communio*) у сучасному цивільному праві у таких випадках говорять про право *спільної власності* [13,121].

На думку М. Товстоліса, *спільна власність*, за українським звичаєвим правом, "має характер часткової організації. Кожен власник є представником ідеальної частини цілого; якщо ж хто-небудь із співвласників забирав свою ідеальну частину, то за звичаєвим правом кожному з тих, хто залишився співвласником, належить право переважної купівлі" [14,19]. Іншими словами, кожен із членів сімейної общини мав право власності лише на ідеальну частину землі, право ж користування належало всім однаково. Разом з тим, давнє право не схвалювало інституту спільної власності і робило все можливе, щоб полегшити вихід з неї шляхом розподілу [14,20].

При існуванні *сімейної общини* право власності окремих її членів було прихованим: воно зовнішньо виявлялося лише при відчуженні землі. Можливо, спершу земля не була предметом відчуження. Вона складала основу сім'ї, що володіла нею, і продавати її — означало б підірвати цю основу.

А. Енгельман підкреслював, що передача права власності здійснювалася символічно, "бо абстраговані поняття не були притаманні тій віддаленій епосі". Звичайно, частина землі *pars pro toto*, передавалася під час урочистого обряду в присутності родичів та сторонніх людей, які були свідками угоди. Спочатку угоди укладались словесно, потім стали записуватися як зміст самої угоди так і імена свідків [15,8].

*Сімейні общини*, як одна з перших форм общинної організації, на думку Г.Ф. Блюменфельда, проіснували до XVII століття (в Україні практично до XX століття, про що свідчать історичні джерела), могли складатися не лише з родичів, але й "із осіб сторонніх одна одній, які домовились жити разом в одному дворі" [16,306]. *Спільна власність* сім'ї була основною догмою селянської правової свідомості. Це виявляється

перш за все у нормах звичаєвого права, що регулюють спадкові відносини.

"Руська Правда" містить ряд вказівок про спільну власність на майно і перш за все на землю, що переходить у спадок. "Если кто умирал, разделить детям своим, на том же стояти: паки ли без ряду умрет, то всем детям, а на самого часть дати по душе" [17]. Іншими словами, якщо хто помирав без заповіту, його майно розподілялося поміж усіма дітьми. Разом з тим, виходячи з аналізу статей "Руської Правди", важко зробити висновок про те, що ж конкретно являв собою інститут спільної власності на землю.

Спираючись на дослідження звичаєвого права, К.Аксаков прийшов до висновку про те, що суспільні відносини у слов'ян ще до виникнення Київської Русі створювалися не за родовим, а за общинним принципом, а у приватноправовому побуті фігурувала сім'я, яка створювалася не стільки за фізичним, скільки за економічним началом, у вигляді артілі [18,139].

Як справедливо помітив І.Г. Оршанський, "праця — це єдине джерело, з якого виникають для людини визначені, які охороняються звичаєвим правом користування, різного роду майнові вигоди. Землеробство за своєю суттю не може бути успішним без участі багатьох осіб, а звідси, звичайно ж, висновок: добути цією працею складає спільну приналежність усіх співучасників робіт, якими звичайно були члени однієї сім'ї" [19,61]. Такий стан речей зберігався, майже, до кінця XIX століття, а можливо, і довше.

Вивчаючи сімейно-майнові відносини селян східної України для збирання матеріалу про звичаєве право, М. Ганенко звернула увагу на те, що з часів Київської Русі ці відносини мало в чому змінилися. Сім'я селянина — це робоча асоціація: "прибутки з польового господарства (хліб, худоба) надходять у розпорядження чоловіка і йдуть на податки, на покращання господарства; жонаті, але не відділені сини нічого не отримують, їх прибутки ідуть у загальну касу. Прибутки з жіночого господарства (пти-

ця, молоко) надходять у розпорядження жінки і йдуть на дрібні витрати" [20,14]. Це положення доводять і дані етнографічного аналізу. Перехід від роду чи первісної общини до сусідської проходить традиційно через сімейну общину, при чому визначне значення мали господарські осередки-двори [21,76].

В умовах дрібного виробництва, коли саме володіння землею є головною умовою привласнення продукту праці, єдиною формою земельної власності є вільна власність селян, які самостійно ведуть своє господарство. Але з розвитком феодальних відносин дрібне господарство, чи те, що ми називаємо *сімейною общиною*, занепадає. У цих умовах селянин починає відчайдушно захищати закріплені звичаєвим правом свої права на земельні наділи.

Сама по собі земля не мала цінності, вона отримувала її лише при можливості обробки. Тому в давні часи не було передачі землі в оренду; в оренду здавалася не земля, а худоба, землеробні знаряддя; справжня вартість виникає при достатності робочих рук.

Виникнення справжнього шанобливого ставлення особи до землі було обумовлене обробкою землі, а умовою її придбання було фізичне *заволодіння*; пусті землі, які не мали ціни внаслідок обробки, отримують значення особистої приналежності людини [22,6].

Потрібно підкреслити, що, поряд з даруванням, передачею землі у спадок, *заволодіння* і *давність* були первинними засобами отримання права власності на землю за звичаєвим правом. *Заволодіння* було одностороннім актом, у якому виявлялася воля особи, що бажала придбати землю, яка нікому не належала. В. Завітневич відзначає, що за звичаєвим правом України майже до XIX століття інститут *заволодіння* мав дві умови: 1) щоб річ була *нічия* (це відносилось і до землі); 2) щоб той, хто хоче нею володіти, *встановив факт свого володіння* [23,118].

Вживання слова *володіння* — пише Ф.Л. Морошкін, ми зустрічаємо в глибокій давнині, в літописі Нестора у статті про початок Києва. Чисельність

земель і водних просторів створювали всі умови для розвитку сільського господарства<sup>1</sup>, а оскільки землі було багато, то (власність нерухома, тобто земля була у спільному родовому володінні), і насильницькі заволодіння нерухомістю повинні були зустрічатися рідше, ніж заволодіння рухомим майном [24,90].

Немає сумніву, що до часу виникнення "Руської Правди" вже існувало поняття індивідуальної земельної власності. Норми "Руської Правди" передбачали дуже високу плату за знищення польової межі (рілейної): "А иже межу переореть любо перетес, то за обиду 12 гривне" [25,51].

М. Грушевський справедливо зазначає, що тут ми бачимо право власності не тільки на подвір'я, але й на "реальну землю, і це не тільки право власності на землю, що оброблена в даний момент, тобто на працю, вкладену в землю, але і на всяку зайняту землю незалежно від того, підлягає вона в даний момент господарській експлуатації чи ні" (26,341).

Цікаво, що у більш ранніх виданнях "Руської Правди" практично немає постанов, що спрямовані безпосередньо проти *заволодіння* землею. Пояснити це можна лише тим, що у свідомості народу вкорінилось поняття недоторканності землі, яка була у власності сім'ї, і тому насильницьке *заволодіння* вважалося неможливим, а у Правді Ярославічів таке заволодіння передбачає достатньо суворі заходи стягнення, подекуди вони прирівнювались або навіть перевишували покарання за вбивство. Іншими словами, питання про поземельне володіння тісно пов'язане з питанням про суспільний побут народу, ... "розвиток понять про власність у застосуванні до нерухомості, до землі іде паралельно з історією суспільного права. Всяка зміна у відносинах володаря до землі викликала зміну у суспільних відносинах і навпаки" [27, 2].

Крім *заволодіння*, найбільш розповсюдженим способом отримання права власності за звичаєвим правом була *давність*, яка ґрунтувалася на безспірному довготривалому володінні. За звичаєвим правом України строк для давності

був 10 років. Але, як підкреслює В. Завітневич, у юридичному побуті населення, крім *безспірності* і *давності володіння*, велике значення мав і спосіб виникнення права володіння (тобто, якщо у його основі був злочин, то воно не мало строку давності). Однак, як правило, визначити це було надзвичайно важко. За звичаєвим правом України давність володіння як спосіб отримання права власності на землю й інше майно не розповсюджувалося на майно сиріт, якщо воно якимось чином виявлялося у руках третіх осіб, а також на тих, хто знаходився на військовій службі [23, 119].

У X–XIII ст. в основі володіння був не самий факт володіння, а більша чи менша його тривалість. Такому поняттю володіння відповідає і спосіб його придбання через обробку і давність.

Але зі створенням держави просте *заволодіння* і *володіння* уже не є достатніми умовами прав на землю. Отримання прав на землю проходить уже з участю представників держави, оскільки держава вважає всю незайняту землю своєю власністю, виникає реальна необхідність визначити способи придбання права на земельну власність, а також "визначити, як вона виникає, зміцнюється, передається у спадок, охороняється і припиняється" [28, 2].

Подальша еволюція поземельних відносин доводить правильність *задружно-общинної* теорії Ф. Леонтовича і К. Аксакова. Вони визначають зближення верви<sup>2</sup> "Руської Правди" з *задругою* у південних і західних слов'ян. "Роди Нестора можна сприймати саме у розумінні задруг і вервей — общин із сімейним характером ... залишки задруг можна знайти у сучасному побуті простого народу південно-західної Росії" [29, 19].

Умови сучасного життя призвели до розширення здавна існуючої сімейної *задруги*, нові соціально-економічні умови призвели до виникнення нових, раніше не існуючих общинних елементів. *Верв* — це перехідна сходинка до общинних форм життя.

Для того, щоб зрозуміти зміст подальшої еволюції поземельних відносин, необ-

хідно розмежувати два поняття *земельна власність* і *землеволодіння* (на відміну від історичної, в юридичній літературі розрізняють ці поняття дуже рідко).

В умовах існування феодальної держави та сама земля може знаходитися у власності однієї особи, а володіє нею інша. Власником землі є князь, і основна маса землі йому належить за правом тимчасового користування, іншу він розподіляє між своїми васалами на тих чи інших умовах; вони, у свою чергу, розподіляють частину землі між тими, хто залежить безпосередньо від них. Виникає складна ієрархія: знизу знаходяться ті, хто безпосередньо обробляє землю — селяни, а на вершині власник усієї землі — князь.

Досліджуючи державність і право на території України в ранньофеодальний період, І.А. Греков помічав, що "община і окремі селянські сім'ї мали традиційні права на землю. Однак у розчленованому праві феодальної земельної власності їм діставалося лише право безпосереднього *володіння* та обмежене право *користування*. Розпоряджання землею, навіть у питанні її успадкування було обмежене звичаями та правами верховного власника" [30, 36].

Феодальні відносини проіснували на Україні до XX століття, змішування понять *власність* і *володіння*, на наш погляд, проходило насамперед в силу того, що у конкретних соціально-економічних умовах кожне поняття і термін застосовувалися в залежності від реальної економічної необхідності.

У період виникнення державності селянському *володінню*, заснованому на факті (як уже було сказано вище, ступінь затраченої праці визначав ступінь володіння), поступово протиставляється *володінню*, яке визнавалося державою і вже ставало власністю.

У X — XIII ст. селянська община здійснювала право колективного володіння на неподільні землі, як соціальна організація; вона турбувалася про захист своїх членів та про їх власність у конфліктах з державою, сусідніми общинами, реалізовувала норми звичаєвого права. Общинне володіння землею було

невигідне привілейованим станам, оскільки заважало зосередженню у їх руках земельної власності. Однак подальший розвиток феодальних відносин не міг відбуватися без існування вільного селянського землеволодіння. Феодальна ієрархічна власність включала землеволодіння селян і общини не лише при збереженні ними особистої свободи, але і при втраті її [31,51]. Таким чином, у процесі історичного розвитку виникло й еволюціонувало право селян і феодала на ту саму землю. Змішування понять *володіння* і *власність* виявлялося, на наш погляд, в існуванні двох взаємно обмежуючих прав на землю: права *володіння* землею селян, *закріпленого нормами звичаєвого права*, а пізніше і *державою*, і права *власності* на землю, що належала *феодалам*.

Говорячи про еволюцію поземельних відносин, ми не випадково переважно зупинилися на дослідженні виникнення понять *володіння* і *власність*.

У юридичній свідомості народу, вироблений самим життям, протягом усієї історії України, саме ці поняття визначали сутність поземельних відносин, від яких в результаті залежала їх доля.

### Література

1. Явич Л.С. Дialeктика формы и содержания в праве // Философские проблемы государства и права. — Л., 1970. — С.24 — 44.
2. Чижов-Метла Н. Обычай и закон как формы права // Юридический вестник. — 1878. — №8. — С.38 — 56.
3. Сергеевич В. Лекции и исследования по древней истории русского права. — СПб., 1903. — 663 с.
4. Мавродин В.В. Образование Древнерусского государства и формирование древнерусской народности. — М., 1971. — 192 с.
5. Хачатуров Р.Л. Становление права (на материалах Киевской Руси). — Тбилиси, 1988. — 260 с.
6. Бобчев С.С. Обычай и закон. — СПб., 1906. — 15 с.
7. Зимин А.А. Феодальная государственность и Русская Правда. // Исторические записки. — 1965. — Т. 76 — С. 230 — 275.

8. Свердлов М.Б. От Закона Русского к Русской Правде. — М., 1988. — 174 с.
9. Хачатуров Р.Л. Становление древнерусского права: Автореф. дис...д-ра юрид.наук. — К., 1988. — 45 с.
10. Мэн Г.С. Древний закон и обычай. — М., 1844. — 312 с.
11. Дорошенко Д. Нариси історії України. — Мюнхен-Київ, 1992. — Т.1. — 238 с.
12. Свод Законов Российской империи. — 2-е изд. — СПб., 1832-1833. — Т.10. — Ч.1. — 772 с.
13. Новицкий И.Б. Основы Римского гражданского права. — М., 1972. — 288 с.
14. Товстоліс М. Спільна власність за звичаєвим правом України. Праці комісії для вивчення звичаєвого права України. — К.: ВУАН, 1928. — Вип. 2. — № 8. — С. 1 — 39.
15. Энгельман А.О. Приобретении права собственности на землю по русскому праву. — СПб., 1859. — 184 с.
16. Блюменфельд Г.Ф. К вопросу о землевлладении в древней Руси Записки императорского Новороссийского университета. — Одесса, 1884. — Т.39. — С. 1 — 360.
17. Владимирский-Буданов М.Ф. Хрестоматия по истории русского права. — 3-е изд. — К., 1885. — Вип. 1. — Ст. 105 Русской Правды. — С. 253.
18. Аксаков К. Московский сборник. — М., 1852. — Т.1. — С. 51 — 139.
19. Оршанский И.Г. Исследования по русскому праву обычному и брачному. — СПб., 1879. — 453 с.
20. Ганенко М. Степь Херсонский беллетристический сборник. — СПб., 1886. — С. 14-15.
21. Семенов Ю.И. Первобытная коммуна и соседская крестьянская община // Становление классового государства. — М., 1976. — 349 с.
22. Гладков. О влиянии общественного состояния частных лиц на право поземельной их собственности по древнему русскому законодательству. — М., 1855. — 150 с.
23. Завітневич В. Первісні способи набування права власності за звичаєвим правом с. Замість на Прилуччині Праці комісії для вивчення звичаєвого права України. — К.: ВУАН, 1928. — Вип. 2. — № 8. — С.117 — 124.
24. Морозкин Ф.Л. О владении по на-

чалам российского законодательства. — М., 1873. — 237 с.

25. *Русская Правда (краткая редакция). История государства и права СССР Сборник документов. — М., 1968. — Ч.1. — С. 45 — 85.*

26. Грушевський М. Історія України-Русі. — К., 1993. — Т.3. — 587 с.

27. Победоносцев К.П. Курс гражданского права. — СПб., 1848. — 687 с.

28. Лакиер А.О вотчинах и поместьях.  
— СПб., 1848. — 230 с.

29. Леонтович Ф.И. О значении верви сравнительно с задругой // Журнал министерства народного просвещения. — Апрель. — 1867. — С. 1-19.

30. Греков И.А. Государственность и право на территории УССР в раннефеодальный период. — Одесса, 1966. — 36 с.

31. Свердлов М.Б. Генезис феодальной

*земельной собственности в Древней Руси*  
// *Вопросы истории.* — 1978. — №8. —  
С.40 — 56.

**Примітки:**

1. Південні території Київської Русі досягли більших успіхів, ніж північні, у сільськогосподарській діяльності. Цьому сприяли не лише природні умови, але й давні звичаї та традиції, що брали початок з прадавньої, рільничої обробки землі, особливо в середньодніпровських областях.

2. Л.В. Черепнін вважав, що на Україні перехід до сільської общини, відомої на півдні під назвою "верви" (на півночі "мир", "погост") виник набагато раніше, ніж на півночі Київської Русі, і до X-XII століть землеволодіння верви становило собою компроміс між общинним і приватним (сімейним) землеволодінням.

***Б. С. Бачур***

Одесский национальный университет,  
кафедра общеправовых дисциплин и международного права,  
Французский бульвар, 24/26, Одесса, 65058, Украина

**ПОЗЕМЕЛЬНЫЕ ОТНОШЕНИЯ  
ПО ОБЫЧНОМУ ПРАВУ УКРАИНЫ В X — XIII ВВ.**

## РЕЗЮМЕ

В условиях существования раннефеодального государства — Киевской Руси совпадение понятий "владение" и "собственность" было связано со спецификой земельных отношений, заключающихся в существовании двух взаимно ограничивающихся прав на землю: права владения землей крестьян, закрепленные нормами обычного права, а позже и государством, и право собственности на землю, принадлежащую феодалам. Вместе с тем исследование природы возникновения собственности на землю невозможно без выяснения содержания таких понятий как "общая собственность" и "общинная". Что же касается первичных способов получения права собственности на землю, закрепленных обычным правом, то на территории Украины в X — XIII веках наиболее распространенными были — *завладение* и *давность*.

**Ключевые слова:** обычай, обычное право, собственность, общая собственность, общинная собственность, владение, завладение.